

1. Představení zvané Budoucnost

Lidé, které už nikdy neuvidím,
se mnou sedí a jedí.

Malý kluk ve své posteli sní,
že bude potápěčem nebo kosmonautem.

Všichni jsou učesáni stejným hřebenem
a stejným směrem. Mrtví zpívají Haleluja
ústý plnými prachu.

Dny se schovávají uprostřed laskavé noci.
V rádiu říká hlasatelka zpráv
sladkým a měkkým hlasem,
co si muži jeden druhému dělají ve válce.

Velké představení zvané Budoucnost
začíná.

2. Vzpomínka na lásku: Představa

Říkali jsme:
Neumí si představit
jak budeme žít jeden bez druhého.

D té doby žijeme uprostřed této představy
den za dnem, vzdálení jeden od druhého
daleko od domu
v němž jsme říkali ta slova.

Každé zavření dveří, každí otevření okna,
jako operace v narkóze, bez bolesti.

Bolesti přijdou později.

3 Hladina vody

Hladina vody mi připomněla
tvou tvář z doby,
kdy jsme ještě věděli, co se děje.

Naposledy jsem tě viděl
přijímat, co je ti souzeno, jako bys přijímala
květiny:
s úsměvem a poklonou.
Pak – ten závěs.

Ještě teď se mi schvěje a řinčí krev
jako okenní tabulka, když ulicí projede těžký vůz.
Myšlenky mě svazují
podobné lanu utahujícím těžký náklad.
Snad mi trochu pomůžou
unést zbytek mého života.

4 Děšť na bitevní poli

Děšť padá na tváře mých přátel;
na tváře mých živých přátel -
zakrývají si hlavy dekou,
na tváře mých mrtvých přátel -
ti už se nezakrývají.

6 Doprovď mě

Do provod' mě na letiště.
Neletím, nejdeu, neodcházím,
ale doprovod' mě k bílému letadlu
mlhami olivovníků.

Říkej slova, která ve shonu hodiny odletu
promění roční obdoní.

Ruce pak přijdou
k plačícím očím
jako ke žlabu
jen pít a pít.

7 Jeruzalém

Na střeše starého města
se v posledním denním světle rozzáří prádlo:
prostěradlo protivnice,
ručník protivníka,
do kterho si utírá pot z čela.

Na oboloze starého města
papírový drak.
Na konci provázku -
chlapec,
kterého jsem neviděl
kvůli zdi.

Vyvěšili jsme vlajky a prapory,
vyvěšili vlajky a prapory.
Abychom si mysleli, že jsou šťastní.
Aby si mysleli, že jsme šťastní.

Přeložila Marie Koštejnová

Za poskytnutí překladů těchto přenádherných básní a laskavou pomoc s hebrejštou upřímně děkuji Marii Koštejnové.

Jan Dušek

Bau mir ein Haus

Der Wind kommt.

Der Wind, der die Blumen kämmt
und die Blüten zu Schmetterlingen macht,
der Tauben steigen lässt aus altem Papier
in den Schluchten Manhattens
himmelwärts, bis in den zehnten Stock,
und die Zugvögel an den Türmen
der Wolkenkratzer zerschellt.

Der Wind kommt, der salziger Wind,
der uns übers Meer treibt
und uns an einen Strand wirft
wie Quallen,
die wieder hinausgeschwemmt werden.
Der Wind kommt,
Halte mich fest.

Ach, mein heller Körper aus Sand,
nach dem ewigen Bilde geformt, nur
aus Sand.

Der Wind kommt
und nimmt einen Finger mit,
das Wasser kommt
und macht Rillen auf mir.
Aber der Wind
legt das Herz frei
- den zwitschernden roten Vogel
hinter den Rippen -
und brennt mir die Herhaut
mit seinem Salpeteratem.
Ach, mein Körper aus Sand!
Halte mich fest,
halte
meinen Körper aus Sand.

Lass uns landeinwärts gehn,
wo die kleinen Kräuter die Erde verankern.
Ich will einen festen Boden,
grün, aus Wurzeln geknotet
wie eine Matte.
Zersäge den Baum,
nimm Steine
und bau mir ein Haus

Ein kleines Haus
mit einer weissen Wand
für die Abendsonne
und einem Brunnen für den Mond
zum Spiegeln,

Postav mi dům

Přichází vítr.

Vítr, který pročesává květiny
a z květů dělá motýly,
nechává stoupat holuby ze starého papíru
v soutěskách Manhattenu
směrem k nebi, až do desátého patra,
a tažné ptáky tříští
o věže mrakodrapů.

Přichází vítr, slaný vítr,
který nás unáší přes moře
a který nás vyvrhne na pláž
jako medúzy,
které zas vlny odnesou.
Přichází vítr,
Pevně mě drž.

Ach, mé světle tělo z písku,
utvořené podle věčného obrazu, jen
z písku.

Přichází vítr
a odnáší s sebou jeden prst,
přichází voda
a dělá do mne rýhy.
Ale vítr
osvobozuje srdce
- toho švitořícího rudého ptáčka
za žebry -
a spaluje mi kůži mého srdce
Svým dusičnatým dechem.
Ach, mé tělo z písku!
Pevně mě drž,
drž
mé tělo z písku.

Dovol nám jít směrem do vnitrozemí,
kde drobné rostlinky ukotvují zemi.
Chci pevnou půdu,
zelenou, spletenou z kořenů
jako rohožka.
Rozřež strom,
vezmi kameny
a postav mi dům.

Malý dům
s jednou bílou stěnou
pro večerní slunce
a se studnou pro měsíc,
aby se v ní zrcadlil,

damit er sich nicht,
wie auf dem Meere,
verliert.
Ein Haus
neben einem Apfelbaum
oder einem Ölbaum,
an dem der Wind
vorbeigeht
wie ien Jäger, dessen Jagd
uns
nicht gilt.

aby se,
tak jako na moři,
neztratil.
Dům
vedle jabloně
nebo olivovníku,
kolem nějž vítr
prochází
jako lovec, jehož lov
se nás
netýká.